

τήν άπιστία τών ανθρώπων... Και γι' αυτό πέφτουν οι μεγιστάνες κ' οι άρχοντες, στα πόδια της Παναγιάς να μισειτούση στον Παντοδύναμο.

Κι' ένα πρωί, καλό πρωί, χάθηκε κι' η νέα! Γυναίκες που πήγαν να προσκυνήσουν στο ναό την ζήτησαν και δέν την βρήκαν... Μιά βρουσούλα μόνον έβρεχε ένα μικρό και άμυρο νερό, σαν δάκρυ.

Κι' άπάνω στο ύπερθυρο, έκει που προσκυνάν οι βασιλεις, και η πριγκιπισσες, οι στρατιγοι κι' οι άρχοντες την Θεοτόκο, την είδαν ζωγραφισμένη φαρινιά, ξανθή, με τα μαύρα της τα μάτια τάν κλαμμένα, λευκά ντυμένη πως ήτανε, λεπτή και ελαφρή, σαν ψυχή του κρίνου, σαν άσπρου τριαντάφυλλου άνάσασμα, γυρισμένη όχι προς τους ουρανοους, άλλα κάτω σαν κάποιον να ζητούσε στον μικρό ναό, κάτι κρατούσε κρυμμένο στο χέρι της να του δώρη...

Περάσαν καιροί και χρόνια από τότε...

Αίδνες βαρειοί και δυστυχημένοι.

'Η έκκλησούλα γέλασε, ή άγιες εικόνες σξέρρωσαν, ή τόπος έκει άπάνω ρήμαξε, κανέναν πού στο έρημοκλήσι δέν προσκυνούσε. Μόνος ο Γιαννιός, που τό βρήκε από τόν πατέρα του, κι' εκείνος από τόν παππού του, διακονούσε τόν ναό.

'Η βρήσι, άπόξω, έβλαψε, με τό μικρό και άμυρο σαν δάκρυ νερό της.

Και περάσαν ακόμα χρόνια όρκετά. Και ήρθαν χρονιές κακές και δυστυχίες. Ψόφος διά πράγματα, άρρώστατες, ξεπνομός. Ξέπνεσε κι' ο Γιαννιός, πέθανε και ή γυναίκα του, έφώρησαν τα ξωκτανά του.

— "Ε, τι να γείνη έτσι ή τύχη τάφερε!...

Την έκκλησια όμως δέν την άφινε. Και ότι έσόδευε, άπ' τό μικρό του τό κρασοπολειό τό ζόδευσ να την περιποιηται, να την στολίξη, ν' την κρατάη όμορφη και καθαρή. Άδιάρρο άν δέν πήγαινε κανεις να προσκυνήση!... Και λίγο λίγο άφοσιώθηκε έκει στην έρημοκλήσια άπάνω... Μέρες έκανε να κατβή πειά στο χωριό. Και όταν κατέβαινε ήταν γλωμός, σαν κείνος, λυωμένος σαν λαμπάδα...

Μιά μέρα ο Παπα-Βασίλης, ο παλιός του χωριού παππας, σε μία στιγμή άδυναμιασε, ειπε ότι μυστηριώδη πράγματα συμβαίνουν στον "Αϊ - Κηρύκο. Πώς μόλις παίρνει και νυχτώνει κι' άνοίγουν ή νυχτοκουλουδιές, ή λευκή κοπέλλα που είναι ζωγραφισμένη στον τοίχο της εισόδου, επάνω από τό υπέρθυρο, παίρνει ψυχή και ζωντανάει. Και κατεβαίνει και παίρνει από τό χέρι τού Γιαννιό, κι' ανεβαίνουν επάνω στην εικόνα. Κ' έκει οι τοίχοι άνοίγουν, σαν πόρτα μαγισμένη, και μπαίνει ο Γιαννιός σε χώρες παράξενες, σε μέρη φαντασμένα. Κι' όλοι εκείνοι οι άρχοντάδες πέρουννε ζωή, και ζούνε σε παλάτια. Κ' ή άρχόντισσες κάθονται σε θρόνους σκαλιστούς. Κ' ή έκκλησιές άχολογούνε από ψαλμодиές, που ατί άνθρώπων δέν τις άκουσε άκόμα, και μια άλλη ζωή άλλόκοτη, σαν ζωή παραμυθιού βουίζει όλόγυρα...

Και μόλις ροδίσει ή χρυσαγή, οι τοίχοι κλείνουν πίσω τους, ή κοπέλλα παίρνει στη ζωγραφιά την παλιά της θέσι, οι άρχοντες ξαναπέφνουν και προσκυνούν την Παναγιά κι' ο Γιαννιός ξυπνάει σ' ένα στασιδί άκουμιστός και σκοτωμένος από την κόυρασι κι' από την άγρυπνία...

Και τό άλλο τό βράδι πάλι άλλο ταξείδι σε χώρες και σε πολιτείες παλιές Βυζαντινές, με όλους τους άρχοντες και τις κυρίες που είναι στην εικόνα...

Μιά νύχτα, που ειχε μισοουρανόσε τό φεγγάρι, ο γέρο-Μπαρέκος, ο βωσός, περνώνας άπ' τόν "Αϊ-Κηρύκο, άνοιξε την έκκλησιά ν' άνάψη ένα κερί, ζήτησε και δέν βρήκε, τόν Γιαννιό, τόν φώναξε και δέν άπάντησε κανέναν!

Και όταν κάθησε στα στασιδια να ξεκουραστή κούταξ' άπάνω στη μεγάλη, του τοίχου ζωγραφιά κ' είδα να λείπει ή κοπέλλα! Ο τόπος της ήταν άδειανός, σαν να τόν ειχε ξύσει με μαχαίρη!...

Τρόμαξ' ο γέρο-Μπαρέκος, κι' έφυγε τρέχοντας σαν να τόν κυνηγούσαν λύκοι πεινασμένοι κι' άγριοι!...

Μιά μέρα ο Γιαννιός έχάθηκε κι' αυτός για πάντα. Πήγε ο Παπα-βασίλης στην έκκλησιό, τόν άναζητήσανε οι χωριανοί, ούτε φωνή του άκούσαν, ούτε σημάδι βρήκαν...

Κυττάξαν τότε άπάνω στο υπέρθυρο. 'Ηταν έκει όπως πάντα ή ξανθή κοπέλλα, με τα μαύρα της τα μάτια κλαμμένα, λευκά ντυμένη, όπως πάντα, λεπτή και ελαφρή, σαν ψυχή του κρίνου, σαν άσπρου τριαντάφυλλου άνάσασμα. Και τα μάτια της τώρα, δέν ήσαν ζωρά, σαν να ψάχνουν στο ναό.

'Ησαν μάτια θρυσόμενα και νεκρά, σαν μάτια εικόνας...

Κι' όλα τα δενδρολίβανα άπόξω ειχαν ξεραθής, σαν για ν' άφύσουνε τα κόκκαλα του άγνωστου νεκρού να ήσυχάχουν... Και κανεις-κανεις δέν μπόρεσε να καταλάβη τι ειχε γίνει μέσα σε μία νύχτα, πως ή κόρη της εικόνας ειχε συχωρήσει τόν παλιό της άγαπημένο που την άπαρήγησε, κ' έμεινε θαμένος κάτω άπ' τα δεντρολίβανα, πως τόν συχωρήσε πέροντας στους ουρανοους, μαζύ της, τόν Γιαννιό, της έρημοκκλησίας τόν στεργό νοικοκύρη.

Σταμ. Σταματίου

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι "Αγγλοι πριγκηπες και ή μέδα

Στην Άγγλία, ως γνωστόν, οι πιο κομμουντημένοι άνδρες εινε ο διάδοχος του θρόνου πριγκηπη της Ουαλλίας και ο δευτερότοκος άδελφός του, ο δούξ της 'Υόρκης. Αυτοί οι δύο λανσάρουν κάθε άνδριχη μέδα ρούγων, καπέλων, πουκαμίσων κ.λ.π.

'Ο τριτότοκος όμως άδελφός τους ο πριγκηπη 'Ερρίκος έφερε βαρεία την ύπεροχή τους αυτή και για να μην ύστερεί κι' αυτός τών μεγαλύτερων του άδελφών άπεφάτισε να καινοτομήη και αυτός στο ζήτημα τών παπουτσιών θέλοντας έτσι να άποδείξη ότι αν οι άδελφοί του εινε οι πιο καινοντημένοι αυτοί εινε ο πιο καιλοπεδεμένος άνθρωπος της Άγγλιας.

Κάποια κέρα λοιπόν από ιμνος, σε μία παρτίδα τέννυς παρουσιάζατρε με παπούτσια από άσπρου δέμα και ζώνιες λουιδίτσες. Τό ίδιο βράδυ σε μία άριστοκρατικη έσπεριδα έκανε την εμφάνισι του με παπούτσια από μαύρο σεβρώ-βερνι γαυρισμένα με πολύ φιλές χρυσές λουιδίτσες.

Οι δανδήδες του Λονδίνου έσπευσαν να μιμηθούν τις δύο αυτές καινοτομιες του και από την ήμερα εκείνη ο πριγκηπη 'Ερρίκος λανσάρει τις νέες μόδες παπουτσιών.

Οι εϋποροι της Γαλλίας

Τελευταίως έδημοσιεύθη στο Παρίσι μία στατιστικη τών εϋπόρων Γάλλων που πληρώνουν τόν ανάλογο φόρο εϋπορίας.

Κατά την στατιστικη αυτή μεταξύ τών εϋπόρων εινε 250.000 γεωργοί, 52.000 άμπελοργοί 50.000 άρτοποιοί, 40.000 κηπουροί, 115.000 παντοπώλαι, 40.000 επίτροποι έκκλησιών, 40.000 δήμαρχοι, 40.000 διδάσκαλοι και καθηγηταί, 40.000 σεκυφύλακες έκκλησιών, 40.000 άγροφύλακες, 30.000 πεταλωταί, 20.000 σιδηρορυγοί, 45.000 έμποροι φυλλιών, 17.000 χροματισταί οικόδομοι και ζωγράφοι. 16.000 κολυμβητογοί κ. λ. π.

Και για την εισπραξι τών σχετιζών φόρων ύπόχουν, ούτε πολλοί ούτε λίγοι, 6.000 δημόσιοι εισπρακτορες.

Το μαντήλι του βασιλέως της Ιταλίας

Κάποιος άυστριακός δημοσιογράφος παρευρεθείς τελευταίως σε μία παρέλασι φασιστικόν στρατευμάτων ένόπιον του βασιλέως της Ιταλίας και του Μουσολίνο, διηγείται τό άκόλουθο ανέκδοτο.

'Ο Μουσολίνο στεκόταν όρθιος δίπλα στον βασιλέα ο οποίος έχαιρετούσε τους Φασιστάς με τό μαντήλι του.

'Επειδή όμως έκανε πολύ ζεστη και ο βασιλεύς άρχισε να ιδρώνη, έχρημοποίησε τό μαντήλι του για να σκουρίση τόν ιδρώτα του. Σε μια στιγμή όμως τό μαντήλι του έξφυγε από τα χέρια και έπεσε κάτω. Τότε ο Μουσολίνο έσπυρε έπιρσε τό μαντήλι και άρχισε να τό κουνάη αυτός πλέον, άπαντώντας στον χαϊρετισμό τών φασιστικόν στρατευμάτων. Σιγά-σιγά όμως ο Βίζκοτ 'Εμμανουήλ ξαναπήρε τό μαντήλι του από τα χέρια του δικτάτορος και του ειπε γελώντας με κάποια πίκρα :

— "Αν μου πάρετε και τό μαντήλι μου δέν θά μου μείνη πιά στην Ιταλία τίποτε για να χώνα κι' εγω τή μύτη μου.

Ο θυμωρξς του Κούμπελι

'Ο παγγοσμίου αήμης βιολονίστας Κούμπελι που έπισκεψήθηκε πέροι και τας 'Αθήνας, έχει στις άκτές της 'Αδριατικής έναν μεγαλοεργη μεσαιωνικό πήγγο, τόν όποιό άγόρασε από τις εισπραξιές τών συναυλιών του. Έκει κατοικεί μαζί με την οικόγένειά του ότάνκι δέν περιουθεύει στην όρηλιο.

Στόν πήγγο του ο Κούμπελι έχει θυρωρό έναν χαλκόδερμο 'Ινδό του όποιου ή ιστορία εινε συγχηνιτική και άπιστευτη.

'Ο 'Ινδός αυτός εινε πριγκηπη, αθεντικός πριγκηπη, και άνήκει σε μια από τις πλουσιώτερες οικόγένειες τών 'Ινδών.

Πρό πολλών ετών όταν ο Κούμπελι έμεινε στο Λονδίνο, όπου και έοημείωσε τις πρώτες και μεγαλύτερες επιτυχίες του, ο ύπηρετης του του πήγε μια μέρα τό επισκεπτήριό ενός 'Ινδού φοιτητού ο όποιος ζήτησε να του μιλήρη ιδιαιτερώς.

'Ο νέος αυτός του ειπε ότι έμάλωσε με την οικόγένειά του ή όποια έπνευσε να του στελήρη επίδομα για να σπουδάση.

— Δεν με στενοχωρεί επρόσθεσε τό ότι θά άναγκασθώ να εργασθώ, ούτε τό ότι θά διακόψη ίτως τις σπουδές μου. Έξελινο πού με στενοχωρεί εινε ότι δέν θά έχω μία λεφτά για να πληρώνω εις συναυλιές σας. Και για μένα ή μεγαλύτερη άπόλαυσις της ζωής μου εινε τό να άκούω τό βιολι σας. Από τόν καιρό που ήλθατε στο Λονδίνο δέν έχω λείψη από κανμια άπολύτως συναυλία σας. Άλλά τώρα πως θά τις παρακολουθώ ; Γι' αυτό θά σας τό ζητούσα ως την μεγαλύτερη χαρή μου να προσλόβετε στο προσωπικό σας για να μένω διαρκώς μαζύ σας. Πάρτε με έστω και για θυρωρό.

'Ο Κούμπελι συγχηνιθήκε έμπρος στον θαυμασμό αυτό του 'Ινδού και έπιρσε τόν μελομανη 'Ινδό πριγκηπα ως θυρωρό του. Περιττόν να λεχθής ότι έκτελει έντελως εϋσυνειδήτητα τά καθήκοντα του.

